

האוצר מכין מוראטורים לצמודים

צמרת האוצר החליטה לקבל את המלצתו של מנכ"ל בנק לאומי, ארנסט יפת, ולהודיע על דחיית מועד פירעון הצמודים הצפוי בקרוב. מדובר באיגרות-חוב צמודות בשווי 14 מיליארד לירות בקירוב. דחיית הפירעון תמנע הזרמת סכום זה לשוק, והאוצר שוכנע כי מאחר שאין בידו להוציא מן הציבור סכומים מקבילים בצורת גביית מיסים, זוהי הדרך היחידה שנתרה לו כדי להקטין את הביקוש האינפלציוני.

תעריפי עורכי-הדין

בישראל נהוג תעריף-מינימום של עורכי-דין, המונע התחרות בין עורכי-הדין על שרות יעיל וזול. תעריף זה מונע בי-מיקרים רבים הגנה מאותם הזכאים לה.

בארצות-הברית של אמריקה פסק לפני זמן-מה בית-המשפט העליון, כי תעריף-המינימום של ליטכת עורכי-הדין מהווה קרטל, ולכן הוא נוגד את החוק. מאז נאסר תעריף-המינימום חלה ממש פלאי, כה בענף. מחירי עורכי-הדין ירדו פלאים, והכפל מיספר הפונים לייצוג מיספטי. הדבר הביא למתיחת מה שקרוי "חנות חוק", היינו מישרד שבו התאגדו כמה עורכי-דין, הנותנים תמורת מחיר צנוע תשובה לכל בעיה, והלקוח מופנה לעובד המישרד המתמחה בתחום המבוקש.

קריס-קרפט

משקיעה בישראל

חברת-הענק האמריקאית "קריס-קרפט" נכנסה להסכם-ידיע ושותפות עם הב-רת "שלומי כלי שיט", השייכת למהנדס הימי אריה ברקתי. "קריס-קרפט" תס-פק למיפעל את הידע לייצור סירות

איך להוזיל את

מחירי הדירות

הדרך להוזלת מחירי הדירות אינה הדרך שאותה מציעות החברות הגדולות, היינו, הפשרת שטחים חקלאיים לבנייה. דרך זו תביא רווחים גדולים רק לחב-רות. הן קנו קרקע חקלאית, שתהפוך עתה, כקרקע לבנייה, שווה יותר. אולם הדבר לא יתפור את בעיית הדיוור וחול-תו.

הדרך היעילה להוסיף דירות בערים, ובזול, היא הדרך שבה הלכו הערים הגדו-לות בעולם, והיא תיכנון מחודש של רוב-עים והוספת אחוזי-בנייה.

בתל-אביב מותר כיום לבנות עד 200% בנייה על מיגרש, פרט לכמה חריגים, כמו מיגדל-שלום. דונם לבנייה בצפון תל-אביב מחירו כיום 10 מיליון לירות. מותר לבנות עליו 2000 מטר מרובע, כך שבכל מטר בנייה יש עלות של הקרקע לבדה בסך 5000 לירות. מחיר הקרקע בדירה בת 100 מטר הוא 500 אלף לירות.

בניו-יורק מותר לבנות (באזורי מנה-טן, קווינס וברוקלין) 1500% בנייה, ו-2000 דולר למטר, או 40 אלף לירות למטר קרקע שעלו מותר לבנות 15 מטר בנייה. יוצא, של מחיר הקרקע למטר-בנייה בניו-יורק הוא 2666 לירות, מחצית המחיר בתל-אביב!

כך, למשל, לפני כעשר שנים, היה איזור השדרה השלישית מוזנח ביותר, והכיל בעיקר מיפעלי-תעשייה ובתים של כמה קומות ורכבת עלית. עשו לשדרה תיכנון מחודש והעלו את אחוזי הבנייה, והיום זהו האיזור המשגשג למגורים בעיר. ניתן בקלות לקחת בתל-אביב איזור כמו רחוב בן-יהודה או רחובות הרצל ונחלת-בנימין, שבה מותר לבנות לפי מכסימום של 120%, לתכנן את האיזור מחדש ולתת תוספת משמעותית של אחוזי-בנייה. אולי אין להגיע לאחוזי בנייה, אבל בין 200% ל-1500% יש כמה אחוזים. כך ניתן להגדיל בצורה משמעותית את מיספר הדירות בעיר, ובזול, שכן כל ה-תשתית קיימת, ואין צורך לסלול כבישים וצנרת, כמו באיזורים חקלאיים, שיש להפכם לאזורי-בנייה.

נתונים נוספים

על ההון השחור

חברת-החשמל פירסמה נתונים של סקר שערכה, המראה כי כל שנה גדלה צריכת החשמל ב-5% מעבר לגידול הפעילות ה-משקית לפי מודי התפוקה הלאומית. כך, למשל, ברבע הראשון של 1978 עלתה צריכת החשמל בתעשייה ב-12%, בחקל-אות ב-10%, במיסחר ב-15%. באותה תקופה ירדה התפוקה הלאומית הגלמית, הירידה היתה - ללא מלאי - באחוז אחד, ועם מלאי, ירידה של 10%!

במקביל, באותה התקופה, לא היתה כל עליה בצריכה הביתית של החשמל. נתונים נוספים: ההוצאה לצריכה פר-סית באותו ריבועון עלתה בנחות מאחוז, ואילו הצריכה הציבורית עלתה ב-13% בערך. כלומר: היכן שניתן לרשום את ה-צריכה, במוסדות-ציבור, היא עלתה ב-13%, ואילו היכן שאין רישום, היא על-תה בנחות מאחוז. כאשר צורכים יותר חשמל בתעשייה ובמיסחר, סימון הוא ל-הגברת ההכנסות והייצור, בשעה שהצרי-כה בבית אינה מושפעת. כאשר צריכת חשמל עולה באחוזים, העולים במידה

שערו-ריית המישפט של מרום

יתחיל, סוף-סוף, ב-5 באוקטובר 1977. אז הודיע עורך-דינו של מרום, צבי הכהן, שפרש ממישרד תמיר, כי הוא מבקש ש-בתיק ידון שופט אחר, שלא דן את ה-נאשמים האחרים שהורשעו.

אז נקבע הדיון לפני השופט אולסקר, ב-29 בנובמבר 1977. בישיבה בתאריך זה התברר, כי התביעה שכחה להביא את המוצגים, ולא ידוע אם הם במסך או ב-מישטרה. הדיון נדחה ל-1 בדצמבר 1977. בתאריך זה הופיע עורך-הדין הכהן והור-דוע כי לקוחו, מרדכי מרום, שווה בחו"ל מזה כמה חודשים, והוא חולה. אגב, מיכתביו של מרום לעורך-דינו, המספרים על מחלתו, נכתבו על נייר-המיכתבים של מלון "שרתון" בניו-יורק. הדיון נדחה ל-13 באותו חודש, ואז הודיע עורך-הדין הכהן, כי לקוחו צריך לעבור ניתוח, ויש לחכות את הדיון. הדיון נדחה ל-26 בי-פברואר 1978. באותו יום ביקש עורך-הדין הכהן לדחות את הדיון ביגלל מצבו הנפשי של הנאשם. הוא הציג מיכתבים של רופאים פרטיים, שטענו כי אינו מסו-גל לעמוד במישפט, והדבר אושר במיכתב של פרופסור משה סולוביצ'יק. השו-פט החליט, כי הנאשם ייבדק לפי חוק הטיפול בחולי-נפש, בבית-החולים המ-שלתי "אברבנאל", ודחה את הדיון עד גמר הבדיקות ב-2 באפריל 1978. באותו תאריך הודיע הכהן כי לקוחו לא קיבל כלל הזמנה לבדיקות בבית-החולים. מסת-בר כי הזמנה נשלחה לפי כתובת העסק של הנאשם, ולא לפי הכתובת המופיעה בכתב-האישום.

השופט הורה לשלוח הזמנה לפי ה-כתובת בכתב-האישום, וקבע תזכורת ל-4 במאי 1978. לפני בית-המישפט הוצגה חוות-דעת הממליצה לדחות את הדיון לחצי שנה, עד גמר הטיפול הנפשי. השו-פט דחה את הדיון ל-19 בספטמבר.

בינתיים שלח נציג התביעה, אמנון רודה, מיכתב לבית-המישפט, ובו הוא קבע: ב-2 באפריל החליט בית-המישפט לדחות את הדיון, על סמך חוות-דעת של רופא, שלא הראו אותה לתביעה לפני הדיון. עיון בחוות-הדעת אחרי הדיון הראה, כי האבחנה היא של מצב דיכ-אונטי-חרדתי תגובתי. אין בחוות-הדעת מימצא של קיום מצב פסיכוטי, או מחלת-נפש במונח החוק. אין רמז כי הנאשם אינו יכול לעמוד בדיון, כי הוא חולה. לדעתנו חרג הרופא מהוראת בית-המיש-פט לקבוע אם הנאשם חולה-נפש, ונתן חוות-דעת על דחיית הדיון בלי להכיר את תולדות התיק והדחיות שיש בו.

חוות-הדעת של בית-החולים "אבר-בנאל", שהוגשה לבית-המישפט, קבעה כי הנאשם שקט, רגוע, ויש לזרז את הדיון המישפטי. למרות חוות-דעתו זו החליט השופט הרחמן לדחות את הדיון בחצי שנה. אגב, באותה עת ערך הנאשם מסי-בה גדולה בוויולה שלו בהרצליה-פיתוח, והדבר אף הוזכר בעיתונות.

ב-19 בספטמבר שכח נציג-התביעה להו-פיע, והדיון נדחה ל-24 בספטמבר. באותו יום הודיע עורך-דין הכהן, כי הנאשם הזומן לבדיקות רפואיות, והדיון נדחה ל-9 בנובמבר 1978. אותה עת החליט הנאשם להודות בעובדות, והתביעה ביק-שה להרשיעו. אמר השופט אולסקר ב-הכרעת-הדין: "התיק נמשך זמן רב, וכדי למנוע ביקורת על התביעה, אני מבקש להדגיש שכל העיכובים והדחיות לא היו באשמת התביעה. העבירות הן חמורות ביותר, שני הנאשמים האחרים נידונו למאסר, כי שישה וארבעה חודשים. בשל מצבו של הנאשם לא מבקשת התביעה מאסר, אלא קנס כספי הולם."

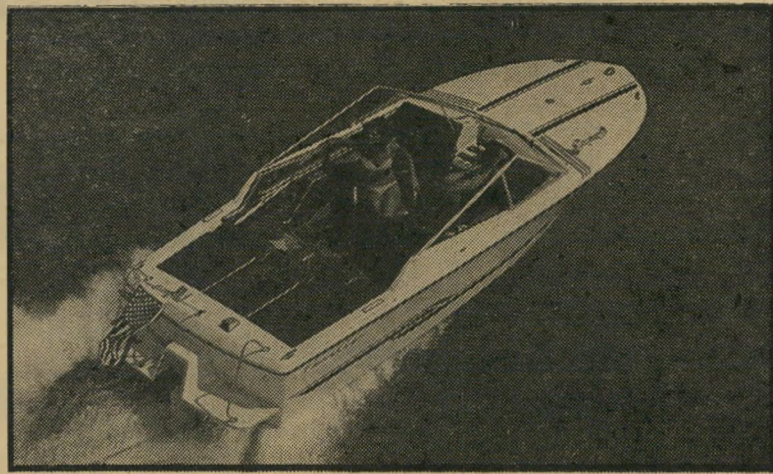
מי שנאשם הודה בעבירות חמורות ביותר, שעליהן קיבלו שותפיו עונשי-מאסר, יצא בקנס הקטן מן הסכומים שאותם גנב מן המדינה. ולהשומע יעם.

ב-30 בינואר 1975 התקיימה תזכורת בתיק והוחלט לקבוע תאריך להוכחות. ב-13 ביולי 1977 התקיים הדיון הראשון, מאחר שבמשך השנתיים שחלפו לא היו טחנות-הצדק פנויות. בדיון הראשון הוחלט, כי המישפט

ב-30 בינואר 1975 התקיימה תזכורת בתיק והוחלט לקבוע תאריך להוכחות. ב-13 ביולי 1977 התקיים הדיון הראשון, מאחר שבמשך השנתיים שחלפו לא היו טחנות-הצדק פנויות. בדיון הראשון הוחלט, כי המישפט

„אינקוּבַה“ התאחדה עם ח"כ כהן-אורגד

חברת-הכנסת יגאל כהן-אורגד חתם הסכם על מיזוג חברת הייעוץ הכלכלית של עם חברת „אינקוּבַה“, שהיא חברת-השגו על קבוצת „שרותי הנדסה“, השייכת לנסיכים ברוז'יק ולאורי אבן. המיזוג יתן ל„אינקוּבַה“ מחלקת-מחקר כלכלית שאין לה, ולכהן-אורגד יאפשר המיזוג בעתיד מעבר ללא בעיות למישרה מיניס-טריאלית.



סירה אמריקאית תיוצר בישראל
זול יותר

השקעה של מיליון דולר במיפעל, שיעסיק 60 עובדים.

החברה האמריקאית שוכנעה להיכנס לעיסקה בעיקר מכיוון שעל מוצרים אמריקאיים מוטל שוק המשותף מכס של 19%, בעוד שעל מוצרים ישראלים אין מכס. יום-עבודה באמריקה עולה ל-34 דולר, בעוד שבשראל מחיר יום-עבודה הוא 10 דולר. גם אם התפר-קה בישראל היא מחצית מאשר באמרי-קה, עדיין יום העבודה כאן נמוך ב-14 דולר מאשר באמריקה. גם חומר הגלם, הפוליאסטר, זול בישראל ב-20% מאשר בארצות-הברית.

יום המיפעל, אריה ברקתי, היה בשעתו ראש מחלקת המחקר של חברה אמריק-אית גדולה, שפיתחה דגמי סירות וימכר-טות, ומכר ידע ל„קריס-קרפט“, וכך הכיר את החברה האמריקאית. ברקתי היה ל-אחרונה מהנדס מחוז הצפון של מישרד התעשייה. כל המניות בחברת „שלומי כלי שיט“ הן בידיו, פרט למניה אחת, שבדי ויסף שאול, בעל „פונדק שאול“.

מפיברגלס, קיבלה אופציה לרכישת מח-צית המניות והתחייבה כי סוכניה באי-רופה ירכשו כל שנה סירות מתוצרת ה-מיפעל במיליון דולר לשנה.

חברת „קריס-קרפט“ היא קונגלומרט אמריקאי המתמחה בייצור ובשיווק סי-רות ויאכטות. החברה מוכרת כל שנה סירות באמריקה ב-80 מיליון דולר, וב-איורפה ב-22 מיליון דולר.

המיפעל הישראלי מוקם בימים אלה בעיירה שלומי, וייצר בשלב הראשון אר-ב-עה דגמי סירות. מרכז ההשקעות אישר

כה רבה על הגידול הרשמי בתפוקה ה-לאומית, אות הוא כי אחוזים ניכרים של התפוקה הלאומית אינם נירשמים. אגב, ברבע השני של 1978, אפריל-יול, נמשך גידול צריכה-החשמל ללא תק-דים. הצריכה הכללית גדלה ב-12%, כאשר השיא היה בסעיף המיסחר - 17%, ב-תעשייה 10% ובחקלאות 13%. הצריכה הביתית גדלה רק ב-9%.